

Hoe Jan de was doet.

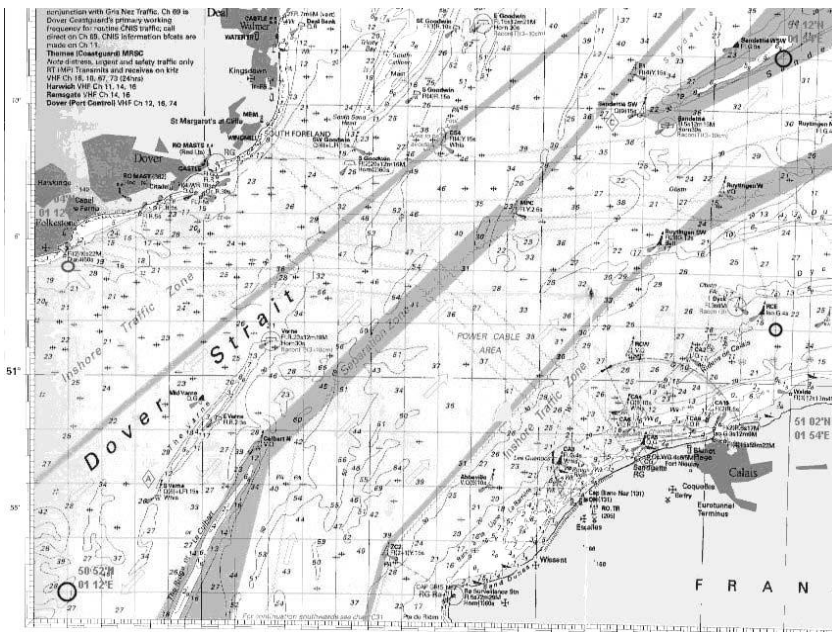
Het was woensdagavond, mijn vrouw en ik begaven ons op weg naar de "Engelenbak", waar Jan en Gerrit kond zouden doen van hun vakantie reis, en dat, beste mensen, is altijd de moeite waard. Volgens Piet Paulusma zou het gaan vriezen, en het sneeuwde ook een beetje, maar de voorruit van ons autootje gaf geen enkel teken van ijs en ik hoefde dan ook niet te krabben bij het verlaten van ons clubhuis. Dus mijn simpele conclusie was dat Piet ernaast zat. Het was niet helemaal gegaan zoals hij het gedacht had (het vroro helemaal niet), en dat beste mensen, kan een ieder overkomen. Soms zit het mee en soms zit het tegen. Zo zit het leven nu eenmaal in elkaar, we krijgen het niet zoals we het graag zouden willen, en dat is maar goed ook, zegt men dan. Nou dat zal dan wel, maar als je het mij vraagt heb ik het liever zoals ik het zou willen. Maar ja, ik kan ermee leven en dat zal trouwens ook wel moeten. En dat moesten Jan en Gerrit ook, Jan en Gerrit en hun beider echtgenoten zijn zeegaande watersporters in hart en nieren.

Na een arbeidzaam leven hebben ze nu eindelijk tijd voor een lange tocht. Wel acht weken lang, meer ervaren vutters weten dat aan acht weken ook een eind komt, maar voor hen, en zeker voor Jan kon de pret niet op. Geen agenda, geen afspraken, geen lastige klanten, helemaal niks, vrijheid alom. Natuurlijk waren er wel een paar dingen waar rekening mee gehouden moest worden, zoals het weer, getijden, stroom en wind. Ze hadden zichzelf een rustige tocht beloofd, geen geboks tegen de wind en buiswater over de sprayhood en dergelijke nare dingen, gewoon lekker zeilen. "Als het slecht wordt blijven we toch gewoon wat langer in een haven, tijd zat", zei Jan optimistisch. Dat getuigt zeker van goed zeemanschap, maar kost wel tijd! Vanuit Lelystad wilden ze naar de Scilly-eilanden varen, voorwaar een beste tocht. Ik stel me het koppel dan ook voor in een gezellige woonkamer ergens in Rheden, gebogen over een indrukwekkende stapel zeekaarten en stroomatlassen, onder het genot van een hapje en waarschijnlijk ook een drankje, bezig hun reis voor te bereiden, terwijl buiten de Zuidwesten wind de ramen geselt, en regen de mussen uit de dakgoot spoelt. Overigens is dat alleen maar in de winter, toch? Bovendien verhoogde dat de sfeer in huis en deed je destemmer verlangen naar een goede zomer met veel zon, een bakstag windje, zes knopen op het log; "Scillies, here we come!". Het weer tijdens hun vertrek uit de thuishaven viel wat tegen. Een sterke Zuidwester deed ze besluiten om niet via IJmuiden de Noordzee op te gaan, maar door het

groene hart van Holland naar Vlissingen te varen om aldaar naar buiten te schutten. “Dit nam”, zei Jan, “iets meer tijd dan we hadden gedacht, maar het was zeker de moeite waard.” En daar was de zee, het grote water, zeilen hijsen en wegwezen, helaas geen bakstag windje, maar wel een stevige westenbries. Jammer dan, maar misschien is het morgen beter? Vaak is de wens de vader van de gedachte, ook wel zeilers-optimisme genoemd, dus maar weer een dagje blijven liggen en van de omgeving genieten. De eilanden liepen niet weg, er was tijd genoeg nietwaar. Het doorzettingsvermogen echter van onze zeilers kende geen grenzen en de Scillies wenkten, dus toch maar doorvaren. De wind werkte niet echt mee en de gedwongen pauzes werden steeds langer, wel leerde men de zuidkust van Engeland goed kennen. De vouwfiets speciaal van Gerrit en Ineke bewees goede diensten.

Maar fietsen was niet de bedoeling, er moest gevaren worden, de wind echter kende geen pardon. “Soms ging het wel aardig, maar het grootste deel was knudde” sprak Jan, en toonde ons het volgende plaatje van een werkelijk prachtig plekje c.q. jachthaven. Het waren eigenlijk allemaal mooie foto's, volgens mij was het een prachtige reis, maar ja, wij hadden geen last van de wind en zaten comfortabel in ons clubhuis. Zeil je eindelijk redelijk goed, komt er een patrouillevaartuig van de Engelse

kustwacht je vragen of je van koers wilt veranderen, omdat je anders een schietgebied binnenvaart. “Imbecielen, wie gaat er nou staan schieten, terwijl ik daar vaar, maar deze kustwachtmensen waren wel vriendelijk, want als ik doorgevaren had, hadden ze moeten stoppen met schieten. Dus om de Engelse economie niet te zwaar te belasten heb ik maar aan hun verzoek voldaan”, gaf Jan als oorzaak van de ietwat vreemde koers die ze toen moesten varen precies langs het op de kaart getekende gebied. Deze manoeuvre was echter wel de oorzaak ervan dat ze het vooropgestelde doel niet konden bereiken, maar geen nood, het alternatieve plekje was ook mooi en de fietsen bewezen wederom goede diensten. Maar al met al waren de Scillies nog ver en de tijd drong.” Om met dit weer door te varen naar de eilanden, die tenslotte in de oceaan liggen waar we zeker met deze windrichting een aardige golfslag mogen verwachten, leek mij niet raadzaam.” De avond waarop op een van de beide schepen een palaver belegd is, en waarbij dit besluit is gevallen, zal voor deze ervaren mensen niet eenvoudig geweest zijn. Maar een goed besluit was het wel. Tenslotte zijn we allemaal watersporters, pleziervaarders zei men vroeger, en dat moet zo blijven. Onnodig risico nemen is nooit goed. (Dat was de preek voor deze week.) Beide families zijn behouden thuisgekomen, en wij hebben er een prachtige power- point demonstratieavond aan overgehouden. Oh ja, hoe Jan de was doet? Heel simpel, vuile was in een plastic zak, water en waspoeder erbij, zak dichtknopen en op de kuipvloer leggen en de hele zaak rustig laten meeklotsen op de golfslag bij een bakstagwindje.

Harry Blok